

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των ἐγκαιρῶς, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλῆσομένης ἀποδείξεώς των συμμετάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ,

ὅπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφησομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθη.

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια].

Ὁ εἰκοσιεπταέτης ἐκεῖνος νέος ἦτο ἐκ φύσεως μονήρης, Βρεττανός, καταγόμενος ἐκ τῆς τραχείας ἀκτῆς τοῦ Μορβιχάν. Τῇ αἰτήσει του παρεχώρησαν αὐτῷ ὡς συντρόφους δύο συμπατριώτας του, τὸν Ζιλδὰ Λεμαου ἐξ Ὠδιέρνης καὶ τὸν Κλέτον Βαχαλὲκ ἐκ Δουαρνενέ, φίλους ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, μεθ' ὧν εἶχεν ἀναρριχηθῇ τὰς ἀπορρώγας ἀκτὰς τῆς Ἀκρας καὶ διαπλεύσει τὴν ἐκεῖ θάλασσαν ἐν πλήρει τρικυμίᾳ. Ὁ Κλέτος καὶ ὁ Ζιλδὰ ἦσαν δύο Ἡρακλεῖς, ἐστενοχωροῦντο δὲ σφόδρα εὐρισκόμενοι ἐντὸς τοῦ τορπιλλοβόλου, τῆς στενῆς ἐκεῖνης ἐκ σιδήρου θήκης. Ὅτε δὲ ὁ Φριδερίκος ἔδιδε διαταγὰς, συνέβαιναν ἐνίοτε ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο εὐθύμων ἐκεῖνων ἀνδρῶν ν' ἀποτολμᾷ νὰ ἐκφέρῃ ἀστείότητά τινα.

Ὁ Κλέτος ἦτο ναύτης θαλακίτης, ἐπομένως ἐπιτετραμμένος τὸν χειρισμὸν τῶν ιστίων.

Ἀμα τῷ ἐκπλῶ αὐτοῦ τὸ Τορπιλλοβόλον 29, ἐκαλύφθη ἀπὸ ἄκρου ἕως ἄκρου ὑπὸ γιγαντιαίου κύματος.

— Ἐξαίρετα! ἀνέκραξεν ὁ ναύτης, ὠραῖον λούσιμον ἀπὸ νερὸν ἁλτισμένον!

Κύπτων δὲ πρὸς τοὺς θερμαστὰς:

— Αἶ, σεῖς, μαυροπόδαροι, εἶπε, πρέπει αὐτὸ νὰ σᾶς ἐμποδιζῇ εἰς τὸ φούρνισμα τοῦ ψωμιοῦ σας.

Ὁ Φριδερίκος ὀρθίος παρὰ τὴν σιδηρὰν καταπακτὴν, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα.

Τοῦτο βλέπων ὁ ναύτης ἐξηκολούθησεν:

— Μοῦ φαίνεται ὅμως, κύριε, κυβερνήτα, ὅτι ἐκεῖνοι ὅπου κατεσκευάσαν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἔπρεπε νὰ τοῦβάλουν καμμιὰ μηχανὴ νὰ κινῆται μόνο του.

— Καὶ διατί, Κλέτε;

— Διότι ἀλλῶς, ἀφοῦ ἐβαλαν ἀν-

θρώπους μέσα ἔπρεπε νὰ τοὺς δώσουν καὶ ὀμβρέλλαις!

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! ἔκραξεν ὀπίσθεν του ἡ φωνὴ τοῦ Ζιλδὰ, ἐσὺ ἂν βραχῆς, Κλέτε, δὲν πειράζει· αὐτοὶ ὅμως δὲν εἶνε ἡ δουλειὰ των.

— Ἡ δουλειὰ ἡ ἰδική σου θὰ ἦτο καλὴ ἂν τὸ νερὸ αὐτὸ ἐγίνετο κρᾶσι. Ὁ ἀγαθὸς Θεὸς δὲν εἶνε γουρσουζης ὅσον τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅταν δίνη, δίνει μὲ τὸ παραπάνω.

Ἡ συνδιάλεξις αὕτη ἐφαίδρυνε βαθμηδὸν τὸν Πλεμόν.

Ἄλλως τε ἡγάπα τὸν βίον ἐκεῖνον. Ἦτο ἀληθῶς τέκνον τῆς θαλάσσης προτιμῶν τὴν σκληρὰν στρωμνὴν τοῦ πλοίου ἀπὸ τὴν μαλακὴν κοίτην, ροφῶν δι' ὄλων τῶν πόρων τὴν πνοὴν τοῦ ἀπεράντου ὠκεανοῦ, ἀσκῶν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν εἰς τὴν εὐρωστον ὑγίαν τοῦ θαλασσίου βίου.

Μάτην ὅμως! Ὁ ἔρως εἶχεν εἰσδύσει ἤδη ἐν αὐτῷ.

Ἄλλ' ὁ ἔρως ὁσάκις καταλαμβάνῃ εὐγενῆ τινα ψυχὴν, τὴν μεγαλύνει καὶ τὴν ἰσχυροποιεῖ καθιστὼν αὐτὴν ἀρμοδιωτέραν πρὸς τὸν ἡρωϊσμόν.

Ὁ δὲ Φριδερίκος Πλεμόν ἦτο τοιαύτη ψυχὴ εὐγενής.

Ὅτε ἐπέισθη ὅτι ἡ ἀνάμνησις ἦτο ἀκαταγώνιστος καὶ ἀκατανίκητος, δὲν ἀπεπειράθη πλέον νὰ παλαίσῃ κατ' αὐτῆς, ἀλλὰ δὲν ἐχορήγησεν εἰς αὐτὴν οὐδεμίαν συγκατάθεσιν, οὐδεμίαν ἐλπίδα. Ἡ εἰκὼν, ἣν διείδε, μόλις ἐνεποίησεν αὐτῷ τὴν αἴσθησιν ὀνείρου θαύματος, ὅπερ εἶδε μιᾶς τῶν νυκτῶν κατ' ὕπνου, ὀνείρου διὰ παντὸς ἐξαφανισθέντος, οὐτινος ὅμως τὸ ὄμμα διετῆρει τὴν ἀνεξάλειπτον ἐντύπωσιν. Τὸ ὄνομα Λευκὴ ἐνεκλείσθη εἰς τὰ μυχιαίτατα τοῦ λογισμοῦ του καὶ δὲν ἐτόλμα οὔτε ἂν νὰ ψιθυρίσῃ αὐτὸ ἐκ φόβου μὴ πτοήσῃ τὴν αἰδῶ τῆς ψυχῆς του. Ἡ ἐπιφάνεισα πρὸς στιγμὴν εἰς τὸν δρόμον τοῦ εὐδαιμονία ἐφάνη αὐτῷ ὡς φευγαλέα ὄπτασις, ἐν τῇ σιγηλῇ δὲ αὐτοῦ λατρεῖα συνήνωσε τὴν ὄπτασιν αὐτὴν μὲ τὴν παρουσίαν ἐτέρας προσφιλοῦς καὶ ἱερᾶς εἰκόνος τῆς μητρός του.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν γυμνασίων ἔτυχεν ἀδείας ἀπουσίας. Ἀναχωρῶν μὲ τὴν καρδιὰν βαρυαλγῇ, παιδρὸς δὲ κατὰ τὴν ἀφιξιν ἀφῆκε τὴν γῆν τῶν ρόδων, ὅπως ἐπανίδῃ τοὺς γρανίτας τῆς Ἀρμορικῆς. Ἦτο ἡ ἐποχὴ τοῦ θέρους. Ἡ κυρία Πλεμόν ἐδέχθη τὸν υἱὸν της ἐν τῇ γηραιᾷ πατρικῇ οἰκίᾳ, ἄξιστον κατὰ τὸ ἐξωτερικόν, ἀλλὰ νῦν τρεπισμένην ἐσωτερικῶς μεθ' ὅλης τῆς ἀπερίττου ἀνέσεως, ἣν εἶνε ἰκανὴ νὰ καταρτίσῃ ἡ φιλοκαλία γυναικὸς οἰκονόμου καὶ ἐπιτηδείου. Ὁ Φριδερίκος ἀνεῦρε πάσας τὰς παιδικὰς του ἑξεις, τὸν κῆπον μὲ τὰ γηραιὰ δένδρα, μὲ τὰς συστάδας του ἐν καλῇ καταστάσει. Ἐξερχόμενος εἰς περίπατον, ὁμοῦ μετὰ τῆς μητρός του, στηριζομένης εἰς τὸν βραχιονά του, διέτρεχεν ἐκ νέου τὴν τεταραγμένην καὶ μυκαμένην παραλλαν. Ἀφίετο πολλάκις εἰς πολὺν ῥέμβην, εἰς συν-

διαλέξεις ἀφώνους μετὰ τοῦ Ὠκεᾶνοῦ.

Ἡ κυρία Πλεμόν εἶχε μαντεύσει ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ μυστικὸν τοῦ υἱοῦ της.

— Λοιπόν, Φριδερίκε, ἠρώτησεν ἐσπέραν τινά, καθ' ἣν ὁ ἀξιωματικὸς, ἀφηρημένος καὶ ρεμβὸς, εἶχε στηριζέει τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐβλεπεν ἀπλανῶς, τί σκέπτεσαι;

Ὁ νέος ἀνεσκίρτησεν.

— Τίποτε, μητέρα, ἀπήντησε τυχαίως.

— Ἀκριβῶς, εἶπεν ἡ κυρία Πλεμόν μετὰ τοῦ αὐτοῦ φιλοπαίγμονος ἡθους, ὅταν κανεῖς δὲν σκέπτεται τίποτε, τυραννεῖται ἀπὸ χιλία ὄνειρα.

Ἐμειδίασε καὶ αὐτὸς τότε, ἠγέρθη καὶ ἐπέθηκε μακρὸν ἀσπασμὸν ἐπὶ τῆς πυκνῆς μαύρης κόμης τῆς μητρός του, τῆς διηυλακουμένης ποῦ καὶ ποῦ ὑπὸ ἀργυρῶν τινῶν τριχῶν.

Ἡ κυρία Πλεμόν ἀπήντησεν εἰς τὴν θωπεῖαν του. Τὸ μέτωπόν της ἀνηγέρθη ἥρεμα καὶ κάτωθεν οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀντίκρυσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ υἱοῦ της.

— Μητέρα μου, εἶπεν ὁ ναυτικός, σὲ λατρεύω.

Καὶ ἐγονυπέτησεν.

Ρεμβῶδης καὶ αὐτὴ ἀφῆκε τὸ κέντημά της, τὸ δὲ βλέμμα της, πλήρες ἀνεκφράστου στοργῆς, περιεκάλυψε τὸν νέον, κεκλιμένον πρὸ τῶν ποδῶν της. Ἀστραπὴ ὑπερηφανείας ἔλαμψεν εἰς τὸ ὄμμα της ὑπὸ ὑγρὸν πέπλον. Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, μὲ τὴν εἰλικρινῇ καὶ ἀγέρωχον μορφήν, μὲ τὸ ἀθλητικὸν ἀνάστημα, ἦτο υἱὸς της.

— Σὲ λατρεύω, ἐπανέλαθεν ὁ Φριδερίκος κατασπαζόμενος τὴν ἰσχνὴν χεῖρα, ἣν ἔψαυε διὰ τῆς κόμης του.

Ἡ χῆρα κατενόησε τὴν συγκίνησίν της.

— Φίλτατόν μου τέκνον, ἤρχισε λέγουσα, πρέπει νὰ συνομιλήσωμεν σοβαρῶς.

— Σοβαρῶς! ... πῶς τὸ λέγεις αὐτό, μαμμά;

— Μαμμά!... — καὶ ἡ φωνὴ τῆς μητρός ἔτρεψε. — Παρῆλθε πλέον ὁ καιρὸς, καθ' ὃν μὲ ἀπεκάλεις μαμμά. Τώρα κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον εἶσαι ὁ υἱός μου, ὁ προσφιλὴς μου Φριδερίκος, ἡ διαρκὴς μέριμνα τῶν νυκτῶν μου, ἡ εὐδαιμονία τῶν ἡμερῶν μου. Ἄλλοτε, ὅτε ὁ πατήρ σου εὐρίσκετο μακράν, πολὺ μακράν, ἐκτελῶν γενναίως τὸ καθήκον του, ἡ μόνη μου παρηγορία ἦσο σύ. Ἐπλησίαζα εἰς τὴν κοιτιδὰ σου, σ' ἐσφιγγα δύνατὰ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, καὶ νῦν χαρίστων τὸν Θεόν, διότι δὲν μοῦ ἀφῆρεσε τὰ πάντα διὰ μιᾶς.

Ἡμέραν τινα περὶ τὴν δειλὴν, ἐνῶ ἐπανηρχομένη μαζὶ σου ἐκ περιπάτου ἀπὸ τοὺς ἀγρούς, συνήντησα μίαν συνοδίαν ἀθιγγάνων. Ἰσταντο συνηθροισμένοι πέριξ τῆς μεγάλης πρασίνης ἀμάξης των. Πόθεν ἤρχοντο; ἄγνωστον. Μεταξὺ αὐτῶν μία γυνὴ νεαρὰ ἐθήλαζε δύο ταυτοχρόνως παιδία. Τὰ παιδία αὐτά, ἅτινα ἐβάδιζον ἤδη καὶ ὠμίλουν, προσῆλθον πρὸς ἡμᾶς καὶ μᾶς ἔτεινον τὴν χεῖρα. Σὺ τοὺς ἔδωσες ἐλεημοσύνην. Τότε ἡ μήτηρ των ἐμειδίασε καὶ ἐψιθύρισε ἀρκετὰ εὐκρινῶς: «Ὁραῖον παιδί ἔχετε, κυρία. Θὰ γείνη ἀνδρεῖος καὶ γενναῖος. Προσπαθήσατε ὅ-

μως νὰ ἦσθε σεῖς πάντοτε ἡ μόνη του ἀγάπη. Ἄν ἀποκτήσῃ καὶ ἄλλην θὰ ὑποφέρει ὅλην του τὴν ζωὴν.

Ἡ κυρία Πλεμόν διέκοψε τὴν ὁμιλίαν της καὶ παρετήρησεν ἐπὶ μακρόν τὸν υἱόν της. Ὁ ναυτικός εἶδε δύο δάκρυα ἀναβλύσαντα βραδέως ἐκ τῶν βλεφάρων καὶ ταλαντευόμενα εἰς τὸ ἄκρον τῶν βλεφαρίδων της.

— Φριδερίκε μου, ἐπανέλαβε τρυφερῶς ἡ χήρα, μήπως ἡ προφητεία τῆς ἀθιγγανίδος ἐπληθύνευσεν; Μήπως ἐπληθύνῃ ἡδὴ ὁ ἔρω, ὅστις μέλλει νὰ σοῦ προξενήσῃ τὴν ὀδύνην; Παρκαλοῖζομαι, τὸ ἀναγνωρίζω· ἀλλ' αὐτὸς ὁ φόβος μὲ κατέχει κατὰ πάσαν στιγμὴν. Θὰ ἐπέλθῃ ἐν τούτοις μία ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ σου πλέον δὲν θὰ σοῦ ἀρκῇ καὶ ἡ καρδιά σου θὰ πάλλῃ ἐξ ἄλλου αἰσθήματος. Εἴσαι ἤδη εἰκοσιοκτὼ ἐτῶν, καὶ σοῦ λέγω λόγους πικρούς, ἐνῶ πρώτη ὤφειλα νὰ ζητήσω ὅπως σοῦ εὐρῶ μίαν σύντροφον τοῦ βίου σου, μίαν στοργὴν ἀναπληροῦσαν τὴν ἰδικὴν μου, πληροῦσαν τὸ κενὸν τῆς ὑπάρξεώς σου.

Καὶ ἔφερεν ἐν τάχει τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Ἐλα, ὑπέλαβεν, ἄς ἀφήσωμεν πλέον αὐτὰ τὰ παιδιάρωδῃ. Εἴσαι εἰκοσιεπτὰ ἐτῶν συμπεπληρωμένων. Εἶνε ἡ κατάλληλος ἡλικία· πρέπει νὰ σὲ νυμφεύσωμεν. Ἐσκέφθης περὶ τούτου;

— Ὁχι, μητέρα.

— Πρέπει νὰ σκεφθῇς. Θέλεις νὰ σοῦ εὐρῶ γυναῖκα;

Ὁ νέος ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔστη σιωπῶν.

— Δὲν ἀπαντᾷς; εἶπεν ἡ μήτηρ, ἥτις διὰ κινήματος ἀδροτάτου ἀνύψωσε τὴν κεκυφίαν κεφαλὴν του. Δὲν ἔχεις πεποίθησιν εἰς τὴν ἐκλογὴν μου;

— Ἀπεναντίας, μητέρα, θὰ τὴν ἀπεδεχόμην μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, ἀλλά...

— Ἀλλὰ τί; Ὑπόσχομαι νὰ σοῦ εὐρῶ μίαν εὐμορφον, ἀγαθὴν, ἡπιον, φειδράν, φιλόπονον.

— Πολὺ γενικαὶ ἰδιότητες, καλὴ μου μητέρα! Θὰ σοῦ ὁμοιάζῃ; Αὐτὸ θέλω νὰ ἔξέρω!

— Ὅλαι αἱ γυναῖκες δὲν ἡμποροῦν νὰ ὁμοιάζουν ἀναμεταξύ των.

— Τότε ἄς ἀφήσωμεν τοὺς λόγους. Οὔτε ἀπὸ τὰ χερίά σου δὲν θὰ τὴν ἐδεχόμην.

— Ἀ! ἀγαπᾷς! ἀνέκραξεν ἡ χήρα. Τὸ κακὸν ἔγεινεν!

Καὶ τρόμος τὴν κατέλαβε διὰ μιᾶς. Ἀμέσως ὅμως συνεκράτησε τὴν συγκίνησιν της.

— Ἐλα, ἔλα!.. Παρκαλοῖζομαι, εἶπε, τὸ ἐπαναλαμβάνω. Ἐμπρός, Φριδερίκε, εἰπέ μοὶ τα γρήγορα, διηγήσου ὅλα. Εἶνε εὐμορφος;

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐγένετο ὑπόκωφος· ἀπέκρυψε τὸ πρόσωπον δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν.

— Ὡς ἀγγελοι! ἀπήντησεν.

— Πῶς λέγεσαι; ἠρώτησεν ἡ κυρία Πλεμόν πυρετωδῶς.

— Λευκὴ Δελλιέρ.

— Ἀ!... καὶ τί ἡλικίαν ἔχει;

— Ἀγνοῶ.

Σιγὴ ἐπεκράτησε πρὸς στιγμὴν.

— Τὸ ἀγνοεῖς;... Ἀλλὰ δὲν τῆς ὠμίλησες λοιπὸν ποτέ;

— Ποτέ.

— Ποτέ!

— Πῶς εἰξέυρεις λοιπὸν;

— Ὅσα εἰξέυρω περὶ αὐτῆς; Ὡς, εἶνε ἀπλούστατον· τὰ ἔμαθα ἐξ ἄλλων.

— Καὶ ποῦ τὴν εἶδες;

— Εἰς Βιλλαφράγκαν, ἐπάνω εἰς τὸ πλοῖόν μας, κατὰ τὸν τελευταῖον χορόν.

— Καὶ... εἶνε πλουσία;

— Φεῦ! Πολὺ πλουσία.

Νέα ἐπληθύνετο σιγὴ. Βαθὺς στεναγμὸς διέστειλε τὸ στῆθος τῆς χήρας.

— Ἀ, ναί!, εἶπε βραδέως, ἡ Ἀθιγγανὶς εἶχε δίκαιον. Γνωρίζω τὸν υἱόν μου. Ὁ πλοῦτος αὐτός, τὸν ὁποῖον τόσαι ἄλλοι ἐπιζητοῦσι, θὰ εἶνε τὸ ἐμπόδιον τῆς εὐδαιμονίας σου. Γυνὴ πλουσία σοῦ ἐμπνέει φόβον.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς μητρός του καὶ τὴν ἡσπασθῇ ἐκ νέου.

[Ἐπείττει συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ - ΤΕΝΣΩ

Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Αἰῶλλοτε λίαν στενόχωροί διὰ τὸ εἰς τὰς ἐσπερίδας συνωθούμενον πλῆθος αἰθουσαι τοῦ ἱατροῦ ἐγένοντο ἀρκούντως εὐρεῖαι, ὅπως χωρῶσι καὶ δύο ἢ τρεῖς τραπέζας χαρτοπαιγνίου. Ἐτέρωθεν, ὁ ἱατρὸς Βιλφρών, ἕνεκα δυναστικῶν ὅλως ἰδιαίτερων ἀναμνήσεων, ἦτο ἐπικίνδυνος. Πολλοὶ νέοι καὶ φιλόδοξοι πολιτικοὶ ἄνδρες θὰ προὔτιμων μάλλον ν' ἀποθάνωσιν ἄτεκνοι ἢ νὰ ἐμπιστευθῶσιν αὐτῷ τὴν ἐγκυμονοῦσαν σύζυγον. Ἐπὶ τέλους, ἄλλοι ἱατροί, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας των, εἶχον ἐφεύρει νέας νόσους, αἵτινες παρηγώνιζον τὰς παλαιὰς καὶ εἶχον γενῇ τοῦ συρμού.

Ὁ ἱατρὸς Βιλφρών, ἦττον ἀπησχολημένος καὶ ἐπομένως ἦττον πλούσιος, εἰ καὶ εἰσέτι τῶν μάλλον εὐπόρων, ἀφίετο ὁμως μετὰ ἐκπάθους ὁσημέραι αὐξάντος εἰς τὰς ὀρέξεις του ὡς συλλέκτου καλλιτεχνικῶν ἀντικειμένων, τὰς ὁποίας ὁ Μαυρίκιος δὲν συνεμερίζετο.

— Δὲν ἔχω πλέον πίστιν εἰς τὴν τέχνην—ἔλεγεν ὁ νέος—ἀφοῦ σὲ εἶδον νὰ θέσης ὡς πλαστὴν εἰς τὰ ἄχρηστα εἰκόνα, τὴν ὁποίαν εἶχες πληρώσει πολλὰς χιλιάδας καὶ ἡ ὁποία ἐπὶ τετραετίαν ὑπῆρξεν ἀντικείμενον θαυμασμοῦ τοῦ ἡμίσεος τῶν Παρισίων. Τί εἶναι λοιπὸν τὸ ὄραϊόν; Μία ὑπογραφὴ; Τότε μία εἰκὼν δὲν εἶναι εἰμὴ τραπέζικόν γραμματίον μεγαλῆτερον καὶ μάλλον κεχρωματισμένον, τοῦ ὁποίου ἡ μίμησις δὲν φέρει εἰς τὴν εἰρκτήν!

Ἐκ δὲ τῶν γυναικῶν αἱ μὲν ἐφόβιζον αὐτὸν λόγῳ τῆς ἡλικίας καὶ τῶν ἐρωτικῶν αὐτῶν συμβάντων, αἱ δὲ, αἱ συνομήλικοι, ἐτάραττον αὐτὸν διὰ τῆς ἐλλείψεως πάσης εὐγενείας τρόπων. Δὲν ἠδύνετο νὰ ἐθισθῇ μὲ τὸν μόλις αἰσθητὸν καὶ προπετῇ χαιρετισμόν, μὲ τὸ ἀνιαρὸν ὕφος καὶ τὴν ξηρὰν χειραψίαν τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων, αἵτινες δὲν ἠξέουρουσι πλέον νὰ ὁμιλῶσιν, οὔτε νὰ σιωπῶσιν, ὅταν ὁμιλῶσιν ἄλλοι.

Ὁ ἱατρὸς Βιλφρών δὲν συνεζήτησεν ἐπὶ πολὺ τὰς προθέσεις τοῦ υἱοῦ του.

— Εἴσαι εἰκοσαετής—τῷ εἶπε—καὶ διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς. Εἴσαι λοιπὸν ἐλεύθερος νὰ πράξῃς κατὰ βούλησιν, ἐννοεῖται πάντοτε ἐντίμως. Ἀναχώρησον, φίλε μου. Τὸ εἶπον πολλάκις καὶ εἰς τὴν μητέρα σου: «ὁ Μαυρίκιος εἶναι πολὺ ζωηρός, ἐπιχειρηματικὸς καὶ τολμηρός, ὥστε δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ περιορισθῇ ἐφ' ὅρου ζωῆς εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ ἐπιστήμονος ἢ εἰς τὸ νοσοκομεῖον».

Μετ' οὐ πολὺν χρόνον, ὁ νεαρὸς ἱατρὸς διωρίσθη καὶ ἐπεβίβασθη ἐπὶ πολεμικοῦ πλοίου, ὑπερήφανος διὰ τὰ παράσημά του καὶ τὸ ἐκ βελούδου χρώματος ἀμαράντου περιλαίμιόν του, ὡς ἂν εἶχε μόνον πόρον ζωῆς τὸ δίπλωμα καὶ τὰ χειρουργικὰ ἐργαλεῖά του.

Τὸν Δεκέμβριον τοῦ 188... ἀνεχώρει ἐπὶ τοῦ προσκόπου «Dumont d'Urville», προωρισμένου διὰ σταθμόν τινα τῆς ἀνατολῆς, καὶ περὶ τὸ τέλος τοῦ μηνός, μετὰ τὸν πρῶτον πλοῦν αὐτοῦ, ἀφίκετο, πρωῒαν τινά, εἰς τὸν λιμένα τῆς Σμύρνης.

Ὁ καιρὸς ἦτο ὥρατος, ἀλλὰ ψυχρός. Ὁ νεαρὸς ἱατρὸς, περιτετυλιγμένος διὰ τοῦ μανδύου του, ἔθεσσο, ὡς ἀσυνήθιστος εἰς τὰ ἐκάστοτε ἐνώπιον τοῦ ταξειδιώτου ἀποκαλυπτόμενα μεγαλοπρεπῆ θεάματα, τὴν ἐνώπιόν του ἐπιβλητικὴν θεάν.

Ὁ «Δυμὼν δ' Οὐρβίλ» εἶχεν ἀφήσει πρὸς τὰ δεξιὰ του τὸ φρούριον τῆς Σμύρνης, ὅπερ ὑψοῦτο ὑπερήφανον πρὸ μεγάλης ἐκτάσεως ἐλαιῶνων, εἰς τὴν ὁποίαν αἱ ἐξέχουσαι κορυφαὶ τῶν δύο Ἀδελφῶν χρησιμεύουσιν ὡς βάθος. Ἀπὸ τῆς γεφύρας τοῦ πλοίου, ὁ Μαυρίκιος ἤρchiσε νὰ βλέπῃ τὰς ἐξόχους παλαιὰς ὁδοὺς, αἵτινες ἀναχωροῦσαι ἀπὸ τῶν παλαιῶν συνοικιῶν, τῶν ὁποίων δεσπόζει τὸ γενοῦσιν φρούριον, ἐκτείνονται εἰς χαριεστάτας καμπύλας. Κατ' ἀρχὰς προσέβλεπε τὴν αἰσθησιν τοῦ θεατοῦ ἡ ζωηρότης καὶ ἡ σύγχυσις ἐνὸς τῶν μεγαλειτέρων ἐμπορικῶν λιμένων, ἡ ποικίλη καὶ πολὺγλωσσος πολυλογία τῶν ναυτῶν διακοσίων πλοίων, ἀνταλλασσόντων μετὰ τῆς μυρμηκίας τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀποδοθῶν τὰ ἐμπορεύματα, τὰ ἔντομα, τὰς βλασφημίας τῶν πέντε μερῶν τῆς γῆς. Μικρὸν κατὰ μικρὸν ὅμως αἱ οἰκοδομαὶ τῆς πόλεως μετέβαλον σχῆμα, ἐγένοντο κομψότεραι καὶ ἐπὶ τέλους λαμπρὰ μέγαρα ἀναμίζ κείμενα μετὰ τῶν πεφημισμένων ὠδικῶν καφείων, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν παρὰ τὸν ὁδόν, προβάλλουσι τὰ ἀνθοφόρα ἡλικιὰ των.